

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 18 juni 2019 met nummer RvVb-A-1819-1122
in de zaak met rolnummer 1718-RvVb-0506-A

Verzoekende partij	de heer Angelo WALRAVEN vertegenwoordigd door advocaten Koen GEELEN, Wouter MOONEN en Nick PARTHOENS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 3500 Hasselt, Gouverneur Roppesingel 131
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van LIMBURG
Tussenkommende partij	de heer Reginald SCHREINEMACHER vertegenwoordigd door advocaat Wim MERTENS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 3580 Beringen, Paalsesteenweg 81

I. BESTREDEN BESLISSING

Verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 16 april 2018 de vernietiging van de stilzwijgende weigeringsbeslissing van verwerende partij, waarbij haar beroep ingevolge het verstrijken van de vervaltermijn wordt geacht te zijn afgewezen.

Met de stilzwijgende beslissing heeft verwerende partij het administratief beroep van verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lanaken van 28 juni 2012 niet ingewilligd.

De bestreden beslissing heeft betrekking op een aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een woning op het perceel gelegen te 3620 Lanaken, Hexheuvelstraat 13, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie A, nummer 387S.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

Tussenkommende partij verzoekt met een aangetekende brief van 7 augustus 2018 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat tussenkommende partij met een beschikking van 10 september 2018 toe in de debatten.

2.

Verwerende partij dient geen antwoordnota in maar wel het administratief dossier. Tussenkommende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. Verzoekende partij dient een toelichtende nota in.

3.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 21 mei 2019.

Advocaat Joy VINGERHOETS *loco* advocaten Koen GEELLEN, Wouter MOONEN en Nick PARTHOENS voert het woord voor verzoekende partij. Verwerende partij verschijnt schriftelijk. Advocaat Joris GEBRUERS *loco* advocaat Wim MERTENS voert het woord voor tussenkomende partij.

4.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Verzoekende partij dient op 23 februari 2012 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lanaken een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*het bouwen van een woning*”.

2.

Het perceel ligt volgens het gewestplan ‘Limburgs Maasland’, vastgesteld bij koninklijk besluit van 1 september 1980, in woongebied.

Het perceel ligt ook als lot 15 binnen een vergunde niet-vervallen verkaveling van 2 juni 2008, gewijzigd op 10 augustus 2009.

3.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 22 maart 2012 tot en met 21 april 2012, dient onder meer tussenkomende partij een bezwaarschrift in.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lanaken adviseert op 21 mei 2012 ongunstig.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op 7 juni 2012 ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lanaken weigert op 28 juni 2012 de stedenbouwkundige vergunning, waarbij zij haar eerder ongunstig advies van 21 mei 2012 herneemt.

4.

Verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 25 juli 2012 administratief beroep aan bij verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 17 september 2012 om het administratief beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 18 september 2012 verklaart verwerende partij het beroep op 4 oktober 2012 gegrond en verleent zij een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden.

5.

Tegen voormelde beslissing stelt onder meer tussenkomende partij op 27 november 2012 een vordering tot vernietiging in bij de Raad.

Met een arrest van 2 september 2014 met nummer A/2014/0613 vernietigt de Raad de beslissing van verwerende partij van 4 oktober 2012, en legt zij een injunctie op, waarbij zij *“de verwerende partij beveelt binnen drie maanden vanaf de betekening van dit arrest een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de (verzoekende) partij”*. Het arrest wordt met een aangetekende brief van 16 september 2014 aan partijen betekend.

6.

In navolging van voormeld arrest wordt de administratieve procedure hernomen.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn nieuw verslag van 13 november 2014 opnieuw om het administratief beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

In het kader van de hoorzitting verzoeken de betrokken partijen aan verwerende partij om haar beslissing uit te stellen, gelet op de onderhandelingen om tot een vergelijk te komen. Hieromtrent wordt vervolgens klaarblijkelijk niets meer vernomen.

Na de hoorzitting van 18 november 2014 verklaart verwerende partij het beroep op 17 juni 2015 opnieuw gegrond en verleent zij wederom de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden.

7.

Tegen voormelde beslissing stelt onder meer tussenkomende partij op 28 september 2015 (opnieuw) een vordering tot vernietiging in bij de Raad.

Met een arrest van 23 januari 2018 met nummer RvVb/A/1718/0482 vernietigt de Raad de beslissing van verwerende partij van 17 juni 2015, op basis van volgende overwegingen:

“ ...

Het arrest van 2 september 2014 wordt met een aangetekende brief van 16 september 2014 aan de betrokken partijen betekend, zodat de (verval)termijn waarbinnen verwerende partij een nieuwe beslissing diende te nemen omtrent het door tussenkomende partij ingestelde administratief beroep uiterlijk op 17 december 2014 verstreek. De bestreden beslissing van 17 juni 2015 is dan ook genomen buiten de door de Raad overeenkomstig artikel 4.8.2, lid 3 VCRO opgelegde vervalt termijn. Deze vaststelling heeft noodzakelijk tot gevolg dat de bestreden beslissing is aangetast door bevoegdheidsoverschrijding. De deputatie wordt ingevolge artikel 4.7.23, §2, lid 2 VCRO geacht haar bevoegdheid om een beslissing te nemen naar aanleiding van een administratief beroep tegen een vergunningsbeslissing van een college van burgemeester en schepenen te hebben uitgeput, wanneer zij vóór het verstrijken van de toepasselijke vervalt termijn geen uitdrukkelijke vergunningsbeslissing heeft genomen.

Gezien de beslissingstermijn die bij arrest met nummer A/2014/0613 van 2 september 2014 was opgelegd op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds was verstreken, wordt het door tussenkomende partij ingestelde administratief beroep conform artikel 4.7.23, §2, lid 2 VCRO geacht stilzwijgend te zijn afgewezen. Verwerende partij kon op het ogenblik van de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 4.7.23, §3 VCRO aan de betrokken partijen enkel meedelen dat de termijn om een beslissing te nemen over het administratief beroep van tussenkomende partij was verstreken en dit beroep derhalve wordt geacht stilzwijgend te zijn afgewezen.

...”

8.

In navolging van voormeld arrest bezorgt verwerende partij met een aangetekende brief van 30 maart 2018 aan verzoekende partij, als indiener van het administratief beroep, een kennisgeving van de stilzwijgende beslissing, conform artikel 4.7.23, §3 VCRO.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 4.3.1, 4.7.21 en 4.7.23 van de Vlaamse codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Zij stelt in essentie dat verwerende partij, gelet op het devolutief karakter van het beroep, naliet om de vergunningsaanvraag in haar volledigheid te onderzoeken, op grond van een eigen beoordeling van zowel de legaliteit als de opportuniteit van de aanvraag, en op basis van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. Zij meent met name dat verwerende partij niet duidelijk doet blijken op welke overwegingen zij zich heeft gesteund om de stedenbouwkundige vergunning te weigeren, waarbij zij de argumenten die relevant zijn in het kader van de ruimtelijke beoordeling van de aanvraag in haar beoordeling en besluitvorming betreft, in het bijzonder het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

2.

Tussenkomen partij betwist het middel. Zij stelt dat er in de kennisgeving van de stilzwijgende beslissing duidelijk wordt aangegeven op basis waarvan verwerende partij oordeelt dat het administratief beroep niet kan worden ingewilligd, met name de ontstentenis van de rechtens vereiste bevoegdheid, terwijl dit een pertinent weigeringsmotief (van openbare orde) betreft dat door verzoekende partij niet wordt betwist.

3.

Verzoekende partij stelt in haar wederantwoordnota dat tussenkomen partij ten onrechte voorbijgaat aan de vaststelling dat de (materiële) motiveringsplicht ook van toepassing is op stilzwijgende vergunningsbeslissingen, en impliceert dat de overwegingen in de vergunningsbeslissing betrekking moeten hebben op de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening.

Beoordeling door de Raad

1.

Een stedenbouwkundige vergunning dient (overeenkomstig artikel 4.3.1, §1, lid 1, 1° VCRO) te worden geweigerd indien de aanvraag onverenigbaar is met hetzij stedenbouwkundige voorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, hetzij een goede ruimtelijke ordening. Verwerende partij dient (als vergunningverlenende overheid) derhalve op concrete wijze, en met inachtneming van de adviezen en de argumentatie in het beroepsschrift, onder meer te onderzoeken of de aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij zij de noodzakelijke of relevante aandachtspunten en criteria (zoals bepaald in artikel 4.3.1, §2, lid 1, 1° VCRO) bij haar beoordeling dient te betrekken.

De Raad kan zijn beoordeling daaromtrent niet in de plaats stellen van die van de vergunningverlenende overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole is hij enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar -bestreden- beslissing is kunnen komen. Een kennelijk onredelijke beslissing zal slechts voorliggen wanneer wordt vastgesteld dat de beslissing van verwerende partij dermate afwijkt van het normaal te verwachten beslissingspatroon, dat het ondenkbaar is dat een ander zorgvuldig handelend bestuur, in dezelfde omstandigheden, tot dezelfde besluitvorming zou komen. Om te voldoen aan de formele motiveringsplicht dient verwerende partij in haar -bestreden- beslissing duidelijk de met de toets van de aanvraag aan de stedenbouwkundige voorschriften verband houdende redenen op te geven waarop zij haar beslissing steunt, derwijze dat het de belanghebbende mogelijk is met kennis van zaken tegen de beslissing op te komen. De opgegeven motieven moeten afdoende zijn.

2.

De Raad kan in het licht van de decretale fictie van artikel 4.7.23, §2, lid 2 VCRO, dat bepaalt dat *“het beroep wordt geacht afgewezen te zijn indien geen beslissing wordt genomen binnen de toepasselijke vervalttermijn”*, in het kader van zijn marginaal toezicht enkel nagaan of de afwijzing van het administratief beroep niet is aangetast door een kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de toetsing aan de stedenbouwkundige voorschriften en/of de goede ruimtelijke ordening.

Zoals blijkt uit het administratief dossier en door partijen niet wordt betwist, voerde verzoekende partij in haar administratief beroepsschrift (van 25 juli 2012) meerdere argumenten aan tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen in eerste administratieve aanleg. Zij stelde met name *“dat de weigering enkel berust op argumenten die totaal niet voorkomen in de verkavelingsvoorschriften”*, terwijl *“er bij het eerste ontwerp advies werd ingewonnen op de dienst RO Lanaken, waaruit bleek dat alles conform de bouwvoorschriften was”*, en terwijl *“de bouwweigering zich hoofdzakelijk baseert op de bezwaren van een buur, die ook met de dienst R.O. werden besproken en toen als niet relevant werden beschouwd”*. Verwerende partij heeft voormelde beroepsgrievens op een onzorgvuldige en niet gemotiveerde wijze verworpen door het stilzwijgend afwijzen van het administratief beroep van verzoekende partij. Het blijkt met name niet in hoeverre de aanvraag volgens verwerende partij al dan niet verenigbaar is met de stedenbouwkundige voorschriften en in het bijzonder met de verkavelingsvoorschriften, evenals met de goede ruimtelijke ordening aldaar. Hieraan wordt geen afbreuk door de vaststelling dat de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de aanvraag in zijn verslag van 13 november 2014 ongunstig adviseerde, gezien het betreffende advies, op grond waarvan verwerende partij haar beslissing dient te nemen, niet concreet in de bestreden beslissing is betrokken, en met name noch uitdrukkelijk is bijgetreden, noch gemotiveerd is weerlegd. Het is voor de Raad derhalve onmogelijk

om te oordelen op welke gronden de stilzwijgende beslissing tot afwijzing van het administratief beroep van verzoekende partij steunt. Er ligt dan ook een schending voor van de materiële motiveringsplicht evenals een kennelijk onredelijke en onzorgvuldige toetsing van de verenigbaarheid van de aanvraag met stedenbouwkundige voorschriften en de goede ruimtelijke ordening in het licht van de argumentatie in het beroepschrift van verzoekende partij en het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar.

Voormeld oordeel geldt onverminderd de bewering van tussenkomende partij dat er in het kader van de kennisgeving van de stilzwijgende weigeringsbeslissing door verwerende partij duidelijk wordt aangegeven op basis waarvan zij oordeelt dat het administratief beroep van verzoekende partij niet kan worden ingewilligd. De betreffende kennisgeving vermeldt louter de reden op basis waarvan verwerende partij noodzakelijk moet vaststellen dat haar vervaltermijn om een vergunningsbeslissing te nemen ondertussen is verstreken, waardoor het administratief beroep van verzoekende partij geacht wordt stilzwijgend te zijn afgewezen. Er worden daarbij geen ruimtelijke (weigerings)motieven vermeld, hetgeen gelet op de onbevoegdheid van verwerende partij overigens ook niet langer mogelijk was. Het gegeven dat in hoger geciteerd vernietigingsarrest van de Raad van 23 januari 2018 werd vastgesteld dat de eerder door de Raad opgelegde injunctietermijn verstreken was, zodat verwerende partij niet meer over de vereiste bevoegdheid beschikte om een (herstel)beslissing te nemen, impliceert noodzakelijk dat zij ook in het kader van de kennisgeving van de stilzwijgende weigeringsbeslissing aan verzoekende partij geen motivering meer kon opnemen omtrent de (on)verenigbaarheid van de aanvraag met de (verkavelings)voorschriften en de goede ruimtelijke ordening.

Het middel is gegrond.

VII. KOSTEN

1.

De kosten van het geding worden overeenkomstig artikel 33 DBRC-decreet ten laste gelegd van verwerende partij, die ingevolge het inwilligen van het verzoek tot vernietiging wordt beschouwd als de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld. Er wordt geen rechtsplegingsvergoeding gevorderd.

2.

Tussenkomende partij verzoekt om de kosten van het geding, *“begroot op het rolrecht voor de tussenkomst”*, ten laste te leggen van verzoekende partij. Wat betreft het door tussenkomende partij betaalde rolrecht, komt het passend voor om dit niet ten laste te leggen van verwerende partij (of verzoekende partij), gezien tussenkomende partij zelf beslist om al dan niet tussen te komen in een procedure. De (vrijwillige) tussenkomst van een tussenkomende partij mag de inzet van de procedure in hoofde van verwerende partij (en in hoofde van verzoekende partij) niet verzwaren (mede om te vermijden dat het recht op toegang tot de rechter onredelijk zou worden bezwaard). Iedere tussenkomende partij dient de kosten van haar tussenkomst dan ook zelf te dragen. De vordering van tussenkomende partij inzake de kosten wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van Reginald SCHREINEMACHER is ontvankelijk.
2. De met een brief van 30 maart 2018 aan verzoekende partij meegedeelde stilzwijgende beslissing van verwerende partij, waarbij het administratief beroep van verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lanaken van 28 juni 2012, waarbij aan verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een woning op een perceel gelegen te 3620 Lanaken, Hexheuvelstraat 13, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie A, nummer, wordt geacht te zijn afgewezen, wordt vernietigd.
3. Verwerende partij dient een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de verzoekende partij, en dit binnen een termijn van 4 maanden te rekenen vanaf de dag na de dag van de betekening van dit arrest.
4. De kosten van het beroep, begroot op 200 euro rolrecht, worden ten laste gelegd van verwerende partij.
5. De kosten van de tussenkomst, begroot op 100 euro rolrecht, worden ten laste gelegd van tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 18 juni 2019 door de achtste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Marino DAMASOULIOTIS

Pascal LOUAGE